

Сега Козима е отново в своя печален дом, гдето след завръщането от планината всяко нещо е добило още по-тъжен, западнал, или по-скоро увяхнал вид, някаква влажна есенна багра, някаква погребална миризма на хризантеми. Ней ѝ е студено в горната стая, от която се вижда планината, и тя вече покрита с мъгла: виковете на гарваните вещаят зима. Ала за нея все още има мигове, в които небето отново се възвръща и някаква пролетна топлина сгрява кръвта ѝ. Тя пише: наведена над тетрадката си, докато сестрите пазят да не дойде майката. Андрея е навън по полето, а Сантус е потънал в някой от обикновените си страхотни сънища; тя се впуска в света на бляновете си и пише, пише, поради някаква физическа нужда, тъй както другите млади момичета тичат по алеите на градините, или отиват на някое забранено място; ако могат – на някоя любовна среща.

И в писанията си тя стъква любовни срещи: разправя една история, в която тя самата е героиня, светът който описва е нейният, кръвта на действащите лица, тяхната наивност, техните невинни лудории, това са все нейните. Заглавието на книгата може да бъде само едно : Дива Роза. И когато един ден я завършва, тя я чувства да трепти като жива в студените си ръце, като птичка, която се изплъзва тръпнеща между пръстите ѝ, изхвърква и блъсва криле в затворените стъкла на прозореца.

Тя не се колебава да подири начин да я освободи, да я остави да литне из далечните простори. Пише на издателя на модното списание, и човекът, който има вродената интелигентност и голямото сърце на излезъл от народа работник, разбира с кого има работа. Отговаря да му се изпрати ръкописа.

С гордост и Болка Козима се отделя от семейството на своите герои, и го изпраща по широкия свят. Пликът на ръкописа е грижливо увит с платно и хартия, с цяла мрежа от канапи, която трябва да устои на